

NAINE, KES TAHTIS OLLA VABA

Aprillis jõuab kinodesse Prantsuse näitleja ja režissöör **Noémie Merlant'** draama, komöödia ning õudusfilmi sugemetega **"Rõdutüdrukud"** (Les Femmes au balcon), mille kirjutamiseks ja lavastamiseks sai ta ainekst tõsielust. Täpsemini oma õõvastavatest kogemustest modellimaailmas.

TEKST KRISTI PÄRN-VALDOJA
FOTOD UNIFRANCE JA VIDA PRESS

"Rõdutüdrukute" stsenaariumi kirjutas Noémie koos Céline Sciammaga, kelle 2019. aastal lavastatud filmis "Põleva tüdruku portree" mängis ta koos Adèle Haeneliga. See mitmete priisidega pärjatud film linastus edukalt ka Eestis ja Sciamma sai linasteose eest Cannes'i festivalil parima stsenaariumi auhinna. Lisaks "Põleva tüdruku portreele" mäletab Eesti publik Noémiet vast suvel esilinastunud eluloo-filmist "Lee", kus ta mängis koos Kate Winsletiga, ja draamast "Tär", milles Merlant oli ekraani-partneriks Cate Blanchettile. Ja muidugi on Noémie Merlant kaasa teinud ka arvukates Prantsuse linasteostes, oma täispika filmi lavastajadebüüdi tegi ta aga aastal 2021.

"Rõdutüdrukud", milles Noémie ka näitlejana kaasa teeb, on pöörane ja almodóvarilik triangel, mida üheselt määratleda keeruline – selles põimuvad must huumor, draama, triller ning õudus. Peategelasteks kolm sõbrannat, kes lähevad nägusa naabrimehe, eduka fotograafi juurde lõbusat õhtut veetma, ent peagi on asi naljast kaugel ja naised peavad tegelema hoopis laibaga... Filmist ja sellest, miks võttis Noémie tõprast fotograafi kehastama just sarjast "Emily Pariisis" nunnu kokana tuntud Lucas Bravo, rääkis Merlant Sadele jaanuaris toimunud Prantsuse filmi pressipäevadel.

"Ma armastan Pedro Almodóvari ja pean teda suureks eeskujuks ning inspiratsiooniallikaks," ütleb prantsuse filminäitleja ja lavastaja Noémie Merlant, kelle värskeimat linasteost "Rõdutüdrukud" on kriitikud nimetanud väga "almodóvarlikuks".

Sanda Codreanu, Souheila Yacoub ja Noémie Merlant filmis "Rõdutüdrukud".

Palju õnne, no milline pöörane film! Draama, komöödia, triller ... kõik asjad koos, lisaks veel feministlik nüanss. Lugesin ühest intervjuust, et oled ka ise modellina töötanud ja filmi stsenaarium saigi inspiratsiooni sinuga juhtunud. Kas see vastab tõele?

Jah, 17-aastasena tegelesin modellindusega ja minuga juhtus analoogne lugu nagu filmis Rubyga. Mul õnnestus küll maniakist fotograafi küüsi põgeneda, ent see sündmus jäi mind painama aastateks. Filmis on mitmeid situatsioone ja dialooge, mis päriselt aset leidnud. Kas siis minu või teiste modellidega. Näiteks stseen, kus fotograaf ütleb, et sooviks "jäädvustada modelli hinge", aga tegelikult tahab teda pil-distada nii, et tüdruk seisaks tema ees alasti, kott pähe tõmmatud. Moefotograafid püüavad tihtipeale modelle, eriti verinoori tüdruke, ahistada, ja panna nad ebamugavatesse situatsioonidesse, põhjendades seda kõike "kunstiliste taotlustega". Tõuke ja julguse stsenaariumi kirjutamiseks andis MeToo liikumine. Varem ei julgenud ma oma modellikogemustest

Noémie nimiosalisena
legendaarse filmi “Emmanuelle”
2024. aasta uusversioonis,
lavastajaks Audrey Diwan.

eriti kellelegi rääkida, küll aga sain mitmel korral neile mõeldes paanikahoo. MeToo pani mind seda rohkem analüüsima ja mõistma, et juhtunu polnud ju minu süü. Sealt omakorda hakkasin juurdlema, et miks naised ei saa käia riides nii nagu nad soovivad, ilma et peaksid kartma, et see võiks kuidagi ebameeldivalt kellelegi silma jääda. Seni on valitsenud arusaam, et kui sul on seljas miniseelik või suure dekolteega pluus, et siis võivad mehed sind ahistada või sulle roppusi järele hüüda. Tegelikult ei ole see normaalne! Ma muudkui mõtlesin ja mõtlesin sellele, kuni tundsin, et mu pea plahvatab. Ja siis põgenesin mõneks ajaks elama oma sõbranna, filmis Nicole'i kehatava Sanda Codreanu juurde. Ta jagas tollal korterit oma õdedega, nii et elasime seal kõik koos. Ma polnud kunagi varem üksinda elanud, aga ka mitte koos teiste naistega, nii et see aeg mõjus mulle loomunguliselt vapustavalt hästi. Sain neile rääkida traumadest, mida olin endas hoidnud, ja nemad jällegi rääkisid oma probleemidest. Me istusime tundide kaupa rõdul, nuttime ja naersime ning tundsime end nii hästi, et mõtlesin lõpuks – sellest tuleb film teha! Muide, ka sõbranna vastasmajas elas mees, kes meid aeg-ajalt jälgis, kui me rõdul istusime, kuigi ta polnud üldse selline nagu filmi tegelaskuju.

Ja filmi võtsid sa seksika naabri, vastiku fotograafi rolli Lucas Bravo seriaalist “Emily Pariisis”. Miks just tema?

Tegelikult ma kaalusin ka teisi näitlejaid. Ma ei

Film “Rödutüdrukud” sai inspiratsiooni elust endast, kinnitab lavastaja Noémie Merlant, kes selles ka üht peaosalist mängib.

Lucas Bravo, Sanda Codreanu ja Noémie Merlant filmis “Rödutüdrukud”.

“Titanicu” vaatamine andis mulle sellise emotsiooni, mida ma polnud päris elus kunagi tundnud. Mul tulevad siinamaani külmavärinad peale, kui sellele mõtlen.

tundnud Lucast üldse, ent mu *casting director* heistas talle ja kutsus prooviesinemisele. Mu esimene mulje oli, et issand, ta on nii nägus! (Naerab.) Ja just nägusat meest mul vaja läkski. Ent kohe sain ka teada, et ta on lisaks fantastiline näitleja. Ja mis peamine – ta ei kartnud riske võtta. Paljud meesnäitlejad, keda rolli kaalusime, ütlesid kohe, et esiteks ei soovi nad end ekraanil paljaks võtta ja teiseks ei taha nad mängida vägistajat. Lucas nõustus kõigega ja see mulle tema juures meeldiski.

Miks toimub tegevus just Marseilles's?

Olen seal mõnda aega elanud ja mulle tohutult meeldib see linn. Marseille oleks justkui naine. Ja erinevatel logistilistel ning tehnilistel põhjustel sobis see linn samuti meile väga hästi.

Ka filmi kostüümid olid väga silmatorkavad...

Kostüümi ja grimmi peal ning kunstnikuna töötasid ainult naised. Ütlesin neile kohe alguses, et “Rödutüdrukud” on film, milles teile antakse ruumi. Täiesti vabad käed. Ütlesin, et võite kõike teha, ja mida rohkem see üle võlli on, seda parem.

Mõnede filmikriitikute meelest on “Rödutüdrukud” väga almodóvarilik. Kas oled sellega nõus?

Ma armastan Pedro Almodóvari ja pean teda suureks eeskujuks ning inspiratsiooniallikaks. Minu jaoks oli ta esimene režissöör, kelle filmides olid naised suuremad kui elu, mitte lihtsalt

kõrvaltegelased. Nii et võtan seda võrdlust kui suurt komplimenti. Ent “Rõdutüdrukute” jaoks sain inspiratsiooni ka koomiksitest, Quentin Tarantinost ja Aasia, eriti just Korea filmidest. Mõnedest Prantsuse linateostest. Ja Jerry Zuckeri 1990. aasta filmist “Kummitus” (Ghost).

Sulle meeldivad õudusfilmid?

Ma jumaldan õudusfilme! Ilmselt seepärast, et päriselus pole ma üldse vägivaldne inimene. Pigem olen alati olnud selline hea tüdruk, õudusfilmid moodustavad minu iseloomuga omamoodi kontrasti. Muide, ka “Rõdutüdrukute” naised ei armasta vägivalda. Nad kasutavad seda selleks, et end kaitsta. Vägivald on nende ainus võimalus, sest õiglust ei ole ega tule.

Kas filmitööstuses on asjad sinu meelest samasugused nagu modellinduses?

See hakkab muutuma, nagu ka ilmselt modelli maailmas, vähemalt ma väga tahaksin nii loota. Prantsusmaal toimub võtteplatsidel endiselt veel ahistamist, aga seda on varasemate aastatega võrreldes tunduvalt vähemaks jäänud. Veel mõned aastad tagasi ei oleks ma kindlasti saanud “Rõdutüdrukuid” teha, mulle ei oleks selleks lihtsalt raha antud. Aga MeToo liikumine muutis mõnevõrra suhtumist. Samuti on meil varasemast palju rohkem naisrežissööre, kuigi neid võiks muidugi veelgi enam olla.

Koos Adèle Haeneliga filmis “Põleva tüdruku portree”.

Noémie Merlant, Marion Cotillard, Kate Winslet, Alexander Skarsgård ja teised filmis “Lee”.

Noemie Merlant, Sophie Kauer, Cate Blanchett ja Nina Hoss filmi “Tär” esilinastusel 2022. aastal Veneetsia filmifestivalil.

Kas sa mäletad oma elu kõige esimest suuri-mat filmielamust?

Muidugi, James Cameroni “Titanic”! See pani mind kino armastama, kuigi ma poleks muidugi toona osanud arvata, et filmides näitlemisest ja nende lavastamisest võiks kunagi minu eriala saada. Ent “Titanicu” vaatamine andis mulle sellise emotsiooni, mida ma polnud päris elus kunagi tundnud. Mul tulevad siia maani külmavärinad peale, kui sellele mõtlen.

Kui sa saaksid valida oma filmi kolm näitlejat tervest maailmast, siis kes need oleksid?

Kate Winslet ja Cate Blanchett kindlasti. Juba sellepärast, et mul oli õnn nendega koos töötada. Hm, kes võiks olla kolmas? Viisakas oleks nüüd muidugi öelda mõne prantslase nimi, aga ma võtaksin naise, kes mängis peaosa Yorgos Lanthimose “Soosikus” ... mis ta nimi oligi?

Olivia Colman?

Just! Tema oleks kolmas! Mul pole õrna aimugi, mis lugu see oleks, aga need kolm naist oleksid mu unistuste tiim. Ja kui tohib, lisaksin veel meesnäitleja, Paul Dano!

Millisena sa meenutad koostööd Kate Winsleti ja Cate Blanchettiga?

Nagu unenägu, millest ma siiani toibunud ei ole. “Tär” võtetel tundsin, et ma minestan, et ei suuda tööd teha, sest olen Cate Blanchettiga ühes filmis. Aga muidugi ma võtsin end kokku, me tegime kõvasti tööd ning andsin endast kõik. Winslet ja Blanchett on tõelised professionaalid, aga samal ajal ka väga meeldivad inimesed. Ei mingit diivatselist, me suhtlesime nagu vanad sõbrad ja töökaaslased. Nendega koos olles unustasin täitsa ära, et nad nii kuulsad on. Fantastiline kogemus.

Kas sa õppisid neilt midagi olulist või said ehk mõne hea nõuande?

Jah. Seda, et kui sa tahad kuhugi jõuda, viib sind edasi üksnes töö, töö ja töö. Ainult töö. Ja et aegajalt tasub riskida.

Millisena sa tahaksid, et sinu tööd ja sind ennast saja aasta pärast meenutataks?

Hm, see on hea küsimus. Ma pole kindel, et mind saja aasta pärast mäletatakse või teatakse, aga kui tõesti, siis mulle meeldiks, et minust mõeldaks kui naisest, kes tahtis olla vaba. 🍷

Film “Rõdutüdrukud” on kinos 18. aprillist.

